Canoane la Duminica a VII-a după Paşti (a Sfinților părinți de la Sinodul I Ecumenic)

Predici la Duminica a VII-a după Paşti (a Sfinților părinți de la Sinodul I Ecumenic) (7. Penticostar):

https://www.academia.edu/43234125/Predici_la_Duminica_a_VII_a_dup%C4%83_Pa%C5%9Fti_a_Sfin%C8%9Bilor_p%C4%83rin%C8%9Bi_de_la_Sinodul_I_Ecumenic_7_Penticostar_

https://archive.org/details/8.-sf.-parinti-sin.-i-ec

***

Canoanele - Al învierii cu irmoasele pe 4, al înălţării pe 4 şi al Sfinţilor părinţi pe 6.

Canonul Învierii

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil cu urmele prin adânc, pe gonaciul Faraon văzându-l înecat, a strigat: Să cântăm lui Dumnezeu cântare de biruinţă.

Bunule Iisuse, întinzându-Ţi palmele pe Cruce, toate le-ai umplut de bunăvoinţa Tatălui. Pentru aceasta îți cântăm toți cântare de biruinţă.

Cu frică ca o roabă, moartea poruncindu-i-se, s-a apropiat către Tine, Stăpânul vieţii, prin care ne dai nouă viață fără sfârşit şi înviere.

Al Născătoarei de Dumnezeu

Primind pe Ziditorul Tău precum însuşi a voit, întrupat fără sământă din pântecele tău, mai presus de minte, curată, te-ai arătat cu adevărat Stăpâna zidirilor.

Alt Canon, al Înălţării

facere a lui Ioan Monahul.

Cântarea 1-a, glasul al 5-lea

Irmos: Mântuitorului Dumnezeu Celui ce a povăţuit pe popor prin mare, cu picioare neudate şi pe Faraon cu toată oastea l-a înecat, Aceluia unuia să-l cântăm, că S-a proslăvit.

Să cântăm toate popoarele lui Hristos Celui ce S-a înălţat cu slavă pe umerii heruvimilor şi pe noi împreună ne-a pus să şedem de-a dreapta Tatălui, cântare de biruinţă, că S-a proslăvit.

Pe Hristos, Mijlocitorul între Dumnezeu şi oameni, Cetele îngereşti văzându-L cu trupul întru cele de sus, se mirau şi cu un glas cântau cântare de biruinţă, că S-a proslăvit.

Domnului Celui ce S-a arătat în muntele Sinai şi legea a dat lui Moise, văzătorului de Dumnezeu, Celui ce S-a înălţat cu trupul din Muntele Măslinilor, Aceluia toţi să-i cântăm, că S-a proslăvit.

Al Născătoarei de Dumnezeu

Preacurată Maica lui Dumnezeu, roagă neîncetat pe Dumnezeu Cel ce S-a întrupat din Tine şi din sânurile Părintelui nu S-a depărtat, să mântuiască din toată primejdia pe toți cei ce i-a zidit.

Alt canon, al Sfinţilor părinţi

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil cu urmele prin adânc, pe gonaciul Faraon văzându-l înecat, a strigat: Să cântăm lui Dumnezeu cântare de biruinţă.

Pe prea sfântul sobor al Sfinţilor părinţi lăudându-l, strigând mă rog Ţie, Hristoase: Să se păzească întru mine prea sfânta lor dumnezeiască învăţătură.

Purtătorii de Dumnezeu părinţi ca nişte fulgere adunându-se astăzi, Te-a mărturisit luminat pe Tine, Hristoase, Fiu Unul-Născut, împreună fără început cu Tatăl şi de o Fiinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prea slăviţii împodobitori de mireasă ai miresei Tale, Sfintei Biserici, Stăpâne, alcătuind luminat, Doamne, hotărârea cea de aur a credinţei, ca şi cu o podoabă cuvioasă pe aceasta o a înfrumuseţat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Împodobită cu dumnezeiasca slavă, cinstita Împărăteasă, stă înaintea Fiului său şi Dumnezeu, cerând mântuirea sufletească nouă.

Catavasie: Cu dumnezeiescul nor acoperit fiind gângavul, a spus legea cea scrisă de Dumnezeu. Că scuturând tina de pe ochiul minții, vede pe cel ce este şi se învaţă cunoştinţa Duhului, cinstind cu dumnezeieşti cântări.

Canonul Învierii

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, carele ai înălţat cornul credincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Pe Dumnezeu răstignit cu trupul văzându-L zidirea, se topea de frică; ci s-a ţinut tare cu palma cea atotțiitoare a Celui ce S-a răstignit pentru noi.

Moartea călcându-se de moarte zace ticăloasa fără suflare. Că cel tare nesuferind milostivirea cea dumnezeiască a Vieţii, s-a omorât şi s-a dăruit tuturor Învierea.

Al Născătoarei de Dumnezeu

Minunea dumnezeieştii naşterii tale, Curată, covârşeşte toată rânduiala firii. Că pe Dumnezeu mai presus de fire L-ai zămislit în pântece şi născându-L ai rămas pururea fecioară.

Alt Canon, al Înălţării

Cântarea a 3-a

Irmos: Cu puterea Crucii Tale, Hristoase, întăreşte gândul meu ca să laud şi să slăvesc înălţarea Ta cea mântuitoare.

Suitu-Te-ai, Dătătorule de viață, Hristoase, la Tatăl şi ai înălțat neamul nostru, Iubitorule de oameni, cu negrăită milostivirea Ta.

Cetele îngereşti, Mântuitorule, văzând firea omenească înălţându-se împreună cu Tine, neîncetat mirându-se, Te lăudau pe Tine.

Se spăimântau Cetele îngereşti, Hristoase, văzându-Te pe Tine cu trupul înălţându-Te şi lăudau sfântă Înălţarea Ta.

Al Născătoarei de Dumnezeu

Roagă neîncetat, curată, pe Cela ce a ieşit din coapsele Tale ca să mântuiască din înşelăciunea diavolului, pe cei ce te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu.

Alt canon, al Sfinţilor părinţi

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, carele ai înălţat cornul credincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Curgere şi patimă şi tăiere păgâneşte adăugând naşterii celei dumnezeieşti, Arie păgânul cel fără de minte, cu sabia cea tăietoare a părinţilor s-a tăiat.

Ca şi dumnezeiescul Avraam de demult, oştindu-se toți prea cinstiţii de Dumnezeu grăitori, pe vrăjmaşii Tăi cei cumpliţi, Bunule, cu puterea Ta tare i-a pierdut de tot.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Adunarea cea dintâi a preoţilor Tăi împreunându-se, pe Tine, Mântuitorule, Te-a mărturisit cu bună credinţă, că Te-ai născut de o Ființă cu Tatăl cel fără început şi Făcător a toate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu poate cuvântul omenesc, nici limba, Fecioară, să te laude pe tine după vrednicie; că din tine, prea curată, a binevoit a Se întrupa fără sământă Dătătorul de viață, Hristos.

Catavasie: Rupt-a legăturile pântecelui celui sterp şi ocara cea nerăbdată a celei bine roditoare, singură rugăciunea proorociței Anna de demult, aceea ce purta duh umilit, către cel puternic şi Dumnezeul cunoştinţelor.

Condacul înălţării, glasul al 6-lea: Plinind rânduiala cea pentru noi şi cele de pe pământ unindu-le cu cele cereşti, Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, nicidecum despărţindu-Te, ci rămânând nedepărtat; şi strigând celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi şi nimenea împotriva voastră.

Icos: Cele pământeşti pe pământ lăsându-le şi cele din ţărână ţărânei dându-le, veniți să ne trezvim şi la înălțime să ne ridicăm ochii şi gândurile; să ne înălţăm noi ceşti muritori vederile împreună şi simţirile spre porțile cereşti. Să ne socotim că suntem în Muntele Măslinilor şi că privim la Cel ce mântuieşte, fiind pe nor. Că de acolo Domnul la ceruri a alergat; acolo şi Iubitorul de a dărui, a împărţit apostolilor Săi daruri, mângâindu-i ca un părinte şi întărindu-i, povățuindu-i ca pe nişte fii şi zicând către dânşii; Nu Mă voi despărţi de voi; Eu sunt cu voi şi nimeni împotriva voastră.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Luminători prea luminați ai adevărului lui Hristos, v-ați arătat lumii pe pământ după adevăr, prea fericiţilor părinţi, topind eresurile celor hulitori cu limbi bâr-

fitoare; şi stingând amestecăturile cele în chipul văpăii ale celor cu rele socotinți. Pentru aceasta ca nişte ierarhi, ai lui Hristos, rugați-vă să ne mântuim noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Cetatea niceenilor cea luminată, a chemat astăzi la sine, de peste tot pământul trei sute şi optsprezece arhierei, asupra lui Arie celui ce blasfema şi micşora pe Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce este Unul din Treime. Dar pe acest Arie, surpându-l părinții, credinţa au întărit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a înălţării*

Cela ce Te-ai suit la ceruri cu slavă şi ai şezut împreună cu Tatăl de-a dreapta, de carele nicicum nu Te-ai despărţit, Iubitorule de oameni, Hristoase, şi pe Duhul Sfânt Te-ai făgăduit a-L trimite înțelepților Tăi ucenici şi ai luminat gândurile noastre; dă-ne luminare, ca să Te lăudăm neîncetat, Stăpâne.

Canonul Învierii

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, strigând: Din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Înflorit-a pomul vieţii celei adevărate, Hristoase, că Crucea s-a înfipt şi adăpându-se cu sângele şi cu apa din coasta Ta cea nestricăcioasă, viață ne-a odrăslit.

De acum şarpele nu-mi va mai pune înainte mincinoasa îndumnezeire; că Hristos, Îndumnezeitorul firii omeneşti, mi-a deschis neapărat cărarea vieţii.

A Născătoarei de Dumnezeu

Cu adevărat, nespuse şi necuprinse sunt tainele naşterii tale celei cu dumnezeiască cuviinţă, celor ce sunt pe pământ şi în cer, Născătoare de Dumnezeu, pururea fecioară.

Alt Canon, al Înălţării

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am auzul puterii Crucii Tale, că Raiul s-a deschis printr-însa şi am strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Înălțatu-Te-ai întru slavă, Împărate al îngerilor şi pe Mângâietorul de la Tatăl L-ai trimis nouă; pentru aceasta strigăm: Slavă, Hristoase, Înălţării Tale.

Când S-a suit Mântuitorul cu trupul la Tatăl, s-au mirat de Dânsul Oştile îngereşti şi au strigat: Slavă, Hristoase, Înălţării Tale.

Puterile îngereşti au strigat către cele de-mai-sus: Ridicaţi porţile lui Hristos, Împăratului nostru, pe carele Îl lăudăm împreună cu Tatăl şi cu Duhul.

A Născătoarei de Dumnezeu

Fecioara a născut şi cele ale maicilor nu le-a cunoscut, ci Maică este şi Fecioară a rămas; pe care lăudându-o, strigăm: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu.

Alt canon, al Sfinţilor părinţi

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, strigând: Din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Arie care a stricat dreapta credinţă, cu mintea sa cea nepricepută, s-a depărtat din Biserică cu judecăţile părinteşti, ca un mădular putred, cel cu nume rău.

Pentru Tine, Stăpâne, luptându-se ceata părinţilor, tare au biruit pe vrăjmaşii Tăi şi că eşti de o Fiinţă cu Tatăl şi cu Duhul, Te-a mărturisit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mijlocitor Te-ai făcut între Dumnezeu şi oameni, Dumnezeu şi om fiind, Hristoase. Pentru aceasta cunoscându-Te pe Tine un Fiu în două firi, cugetătorii de Dumnezeu Te-au propovăduit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mort m-a arătat pe mine gustarea din pom; iar pomul vieţii din tine, Preacurată, arătându-Se, m-a înviat şi desfătării Raiului moştenitor m-a făcut.

Catavasie: Împărate al împăraţilor, unule din unul însuţi, Cuvinte cela ce ai ieşit din Tatăl cel nepricinuit, pe cel întocmai puternic Duhul Tău cel adevărat, apostolilor L-ai trimis, ca un făcător de bine, celor ce cântă: Slavă puterii Tale, Doamne.

Canonul Învierii

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste, mă rog luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte a lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, pe Cela ce chemi din negura greşelilor.

Datu-mi-au acum loc heruvimii şi sabia cea de foc, Stăpâne, a dat dosul văzându-Te, Cuvântule al lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, făcând cale tâlharului în Rai.

De acum nu mă voi mai teme, Stăpâne Hristoase, de întoarcerea în pământ. Că Tu pentru marea milostivire, m-ai scos din pământ, pe mine cel uitat, la înălţimea nestricăciunii, cu Învierea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu

Pe cei ce te mărturisesc din suflet, Născătoare de Dumnezeu, Stăpâna lumii cea bună, mântuieşte-i, că pe tine folositoare nebiruită te-am agonisit, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu adevărat.

Alt Canon, al Înălţării

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm către Tine, Doamne: Mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Umplând toate de veselie, Milostive, la Puterile cele de sus cu trupul ai venit.

Puterile cele îngereşti văzându-Te pe Tine înălțându-Te, strigau: Ridicați porțile Împăratului nostru.

Apostolii văzând pe Mântuitorul înălțându-Se, cu cutremur strigau: Slavă Ţie, Împăratului nostru.

A Născătoarei de Dumnezeu

Fecioară după naştere te lăudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, că tu pe Dumnezeu Cuvântul, lumii cu trup L-ai născut.

Alt canon, al Sfinţilor părinţi

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste, mă rog luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte a lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, pe Cela ce chemi din negura greşelilor.

Frumoase sunt cu adevărat picioarele, ale celor ce Te propovăduiesc acum, pe Tine pacea care covârşeşti toată mintea, a tuturor îngerilor şi a oamenilor, Hristoase, şi împreunezi lumea cu mulțimea păcii.

Înțelepciune şi Putere şi Cuvânt ipostatnic al Tatălui, Te-a propovăduit pe Tine, Hristoase, adunându-se dumnezeieștii învăţători, cei ce cinstit s-au pecetluit cu legea prea sfintei preoții.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu izvoare curate ale apelor învăţăturii adăpând Biserica ortodoxă, vă desfătați acum lângă apele odihnei, în veci bucurându-vă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Făclie luminoasă, care arăţi tuturor pe Hristos, Soarele dreptăţii, ştiindu-te prea curată, ceea ce eşti singură Născătoare de Dumnezeu, chemăm acum a ta folosinţă.

Catavasie: Dezlegătoare curăţire de păcate, luați roua Duhului cea cu foc insuflată, o fii prea luminaţi ai Bisericii! Că acum din Sion a ieşit legea, darul Duhului cel în chip de limbi de foc.

Canonul Învierii

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieții văzându-o înălțându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: Scoate din stricăciune viaţa mea, mult-Milostive.

Răstignindu-Te, Stăpâne, cu piroane, blestemul cel asupra noastră l-ai pierdut; iar cu suliţa împungându-Te în coastă, zapisul lui Adam rupându-l, lumea ai izbăvit.

Adam prin înşelăciune împiedicându-se, jos s-a pogorât în prăpastia iadului; iar Tu, Cela ce eşti din fire Dumnezeu şi milostiv, Te-ai pogorât spre căutarea lui şi pe umeri purtându-l, împreună l-ai înviat.

A Născătoarei de Dumnezeu

Prea curată Stăpână, care ai născut oamenilor pe Domnul, Îndreptătorul, potoleşte tulburarea patimilor mele cea nestătătoare şi cumplită şi dă linişte inimii mele.

Alt Canon, al Înălţării

Cântarea a 6-a

Irmos: Înconjuratu-m-a adâncul, groapă s-a făcut mie chitul, iar eu am strigat către Tine, Iubitorule de oameni, şi m-a mântuit dreapta Ta, Doamne.

Săltat-au apostolii pentru nădejdea Duhului, văzând pe Făcătorul astăzi la înălţime ridicându-Se şi cu frică au strigat: Slavă Înălţării Tale.

Înainte au stătut îngerii, Hristoase, strigând ucenicilor Tăi: În ce chip ați văzut pe Hristos suindu-Se cu trupul, iarăşi va să vină drept Judecător al tuturor.

Dacă Te-au văzut pe Tine, Mântuitorul nostru, ridicându-Te la înălţime cu trupul. Puterile cereşti au strigat, zicând: Mare este, Stăpâne, iubirea Ta de oameni!

A Născătoarei de Dumnezeu

Pe tine rug nears şi munte, scară însufleţită şi uşă cerească după vrednicie te slăvim, Marie, ceea ce eşti lauda ortodocşilor.

Alt canon, al Sfinţilor părinţi

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieții văzându-o înălțându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: Scoate din stricăciune viaţa mea, mult-Milostive.

N-a putut să se tăinuiască de mai-nainte cunoştinţa lui Dumnezeu cea negrăită, semănătorul de neghine, cel numit cu numele turbării. Că râvnind Iudei, ca şi acela a crăpat prea vicleanul.

Dumnezeiască adunarea părinţilor cea cinstită, Te-a propovăduit, Stăpâne, rază una născută strălucind din Fiinţa părintească şi Fiu născut mai-nainte de toţi vecii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pântecele, adică izvorul cel ce izvora apa cea tulbure şi netrebnică de băut a eresurilor celor păgâneşti, s-a rupt prea cu osârdie cu plugul rugăciunii dumnezeieştilor arhierei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Marele între prooroci Moise mai-nainte te-a scris pe tine sicriu şi masă, sfeşnic şi năstrapă, cu închipuire însemnând întruparea cea din tine a Celui Preaînalt, Maică Fecioară.

Catavasie: Curăţire şi mântuire, Stăpâne Hristoase, ai strălucit nouă din Fecioară; că precum din pântecele fiarei celei din mare pe proorocul Iona, aşa să scoţi cu totul din stricăciune pe Adam cel căzut cu tot neamul.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Ca nişte pârgă a firii…

Propovăduirea apostolilor şi învăţăturile părinţilor, o credinţă au întărit Bisericii, care şi haina adevărului purtând, cea ţesută din Teologia cea de sus, drept îndreptează şi măreşte taina cea mare a bunei credinţe.

Icos: Cu înaltă glăsuire să auzim Biserica lui Dumnezeu, strigând: Cel însetat să vină la mine şi să bea. Paharul care ţin eu este pahar al înţelepciunii. Băutura din el

o am dres cu cuvântul adevărului; nu turnând apă a grăirii împotrivă, ci a mărturisirii. Care bând Israil cel de acum, vede pe Dumnezeu, grăind: Vedeţi, vedeţi, că însumi Eu sunt şi nu mă schimb, Eu Dumnezeu întâi, Eu şi după acestea şi afară de Mine altul nu este nicidecum. De aici cei ce se împărtăşesc se vor sătura şi vor lăuda taina cea mare a bunei credinţe.

Canonul Învierii

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvioşilor Tineri. Pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe muncitorul l-a plecat a striga: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Tânguindu-se pentru patima Ta, soarele în negură s-a îmbrăcat. Şi ziua peste tot pământul, Stăpâne, lumina şi-a întunecat, strigând: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Îmbrăcatu-S-a Hristos cu pogorârea Ta întru lumină cele dedesubt; iar strămoşul arătându-se plin de veselie, dănţuind a săltat, strigând: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

A Treimii

Firea cea în trei Fețe, care împărăţeşte şi stăpâneşte peste toate, noianul bunătăţii şi al luminii celei nemărginite, lăudându-o să strigăm credincioşii: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt Canon, al Înălţării

Cântarea a 7-a

Irmos: Cela ce în cuptorul cel cu foc, pe tinerii cei cuvântători de cântare i-ai mântuit, binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Cela ce Te-ai înălţat pe nor luminos şi ai mântuit lumea, bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Pe umeri ridicând, Mântuitorule, firea cea rătăcită şi înălțându-Te, la Dumnezeu şi Tatăl o ai adus.

Firea noastră cea omorâtă prin păcat ridicându-o, la însuşi Părintele Tău, Mântuitorule, o ai dus.

A Născătoarei de Dumnezeu

Cela ce Te-ai născut din Fecioară, pe care o ai făcut să fie Născătoare de Dumnezeu, bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt canon, al Sfinţilor părinţi

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvioşilor Tineri. Pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe muncitorul l-a plecat a striga: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Biruit-ați pe Arie cel numit cu numele turbării, care s-a turbat cumplit şi a grăit cuvinte nedrepte împotriva înălţimii, că s-a lepădat a striga Fiului lui Dumnezeu: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Fiului tunetului urmând părinţii minunaţi, către Cuvântul cel împreună fără de început cu Tatăl şi întocmai pe scaun şezător, cu gurile voastre cele în chipul focului, pe toți i-aţi învăţat să strige: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca şi cum ați fi fost cu aripi, aţi venit să ajutaţi Cuvântului de Dumnezeu, fericiţilor. Că de la marginile lumii v-au adunat pe voi Duhul Sfânt, să strigaţi: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe cei trei tineri cuptorul nu i-a ars, mai-nainte închipuind naşterea Ta. Că dumnezeiescul Foc nearzându-te, S-a sălăşluit întru tine şi pe toţi i-a luminat să strige: Bine eşti cuvântată ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Catavasie: Cu un glas a răsunat versul organelor, a cinsti chipul cel făcut de aur şi neînsufleţit. Iar darul Duhului cel purtător de lumină, îndeamnă a striga: Treime una cea întocmai puternică şi fără de început, bine eşti cuvântată.

Canonul Învierii

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă o ai ars; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea; pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Pe poporul evreiesc cel mai de demult ucigător de prooroci, acum l-a făcut pizma ucigător de Dumnezeu. Că Te-a spânzurat pe Cruce, pe Tine, Cuvinte a lui Dumnezeu, pe carele Te prea înălțăm întru toți vecii.

Crugurile cereşti nu le-ai părăsit, Hristoase, şi în iad pogorându-Te, ai sculat şi pe toți oamenii care zăceau în gunoi. Pentru aceasta Te prea înălțăm întru toți vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu

Din lumină ai zămislit pe Dătătorul de lumină, Cuvântul şi născându-L pe Acesta negrăit, Te-ai proslăvit; că Duhul cel dumnezeiesc întru tine Fecioară S-a sălăşluit. Pentru aceasta te lăudăm întru toți vecii.

Alt Canon, al Înălţării

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Fiul şi Dumnezeu Cel ce S-a născut din Tatăl mai înainte de veci şi în anii cei mai de pe urmă, din Fecioară Maică S-a întrupat, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Pe Hristos, Dătătorul de viață, Cel ce a zburat în două firi la ceruri cu slavă şi împreună cu Tatăl a şezut, preoți lăudați-L, popoare prea înălțați-L întru toți vecii.

Pe Tine Cela ce ai izbăvit făptura din robia idolească şi slobodă o ai pus înaintea Părintelui Tău, Mântuitorule, Te lăudăm şi Te prea înălțăm întru toți vecii.

Pe Cela ce cu a Sa pogorâre a surpat pe luptătorul împotrivă şi cu a Sa suire a înălțat pe om, preoți lăudați-L, popoare prea înălțați-L întru toți vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu

Mai presus decât heruvimii te-ai arătat, Născătoare de Dumnezeu curată, purtând în pântecele tău pe Cel ce şade pe dânşii; pe carele noi oamenii, împreună cu cei fără de trupuri, Îl prea slăvim întru toți vecii.

Alt canon, al Sfinţilor părinţi

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă o ai ars; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea; pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Luminându-se cu razele Dumnezeirii Tale, păstorii Tăi cei buni, pe Tine Te-au mărturisit Făcător al tuturor şi Domn. Pe carele Te prea înălțăm întru toți vecii.

Adunarea păstorilor cea prea slăvită, împreunându-se acum cu dumnezeiesc gând şi teologhisind Treimea cea nezidită, pe toți i-a învăţat să strige: Pe Tine Te prea înălțăm întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ierarhii, păstorii cei vrednici de minune, Biserica lui Hristos o au luminat, unii într-un loc, alţii într-alt loc, cu frumuseţe împodobindu-o şi prea înălţând pe Hristos în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu taină întru închipuiri mai înainte te-au văzut proorocii, pe tine ceea ce ai născut pe Cuvântul. Că Acesta trup din tine luând, a ieşit îndoit. Pe carele prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Catavasie: Dezleagă legăturile şi stâmpără văpaia, chipul cel întreit strălucitor al dumnezeieştii stăpâniri. Laudă tinerii şi binecuvântează pe unul Mântuitorul şi atot Făcătorul de bine, toată zidirea cea făcută.

Şi cântăm: Ceea ce eşti mai cinstită…

Canonul Învierii

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre carele nu cutează a căuta Cetele îngereşti; iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat, pe carele slăvindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Neîmpărtăşit ai rămas patimilor, Cuvântule al lui Dumnezeu, cu trupul împreunându-Te cu patimile. Dar pe om l-ai dezlegat din patimi, pătimitor făcându-Te, Mântuitorule, Tu, carele singur eşti fără de patimă şi Atotputernic.

Stricăciunea morţii primind, de stricăciune Ţi-ai păzit trupul Tău negustat. Şi sufletul Tău cel de viață făcător şi dumnezeiesc, Stăpâne, în iad nu S-a lăsat, ci ca din somn sculându-Te, pe noi împreună ne-ai sculat.

A Treimii

Pe Dumnezeu Tatăl, pe Fiul cel împreună fără de început, toți oamenii cu buze curate slăvim şi puterea cea nespusă şi prea slăvită a Preasfântului Duh o cinstim; că Una este Treimea atotputernică şi nedespărţită.

Alt Canon, al Înălţării

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe tine Maica lui Dumnezeu cea mai presus de minte şi de cuvânt, care ai născut negrăit sub ani pe Cel fără de ani, credincioşii cu un gând te slăvim.

Pe Tine, Mântuitorul lumii Hristos Dumnezeu, apostolii văzându-Te dumnezeieşte înălțându-Te, cu frică săltând Te-au slăvit.

Pe Tine, Hristoase Dumnezeule, văzându-Te Cetele celor fără de trupuri suindu-Te pe nori, strigau: Ridicaţi porţile Împăratului slavei.

Pe Tine Cela ce Te-ai pogorât până la cele mai de jos ale pământului şi pe om l-ai mântuit şi cu suirea Ta l-ai înălţat, Te slăvim.

A Născătoarei de Dumnezeu

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Maica lui Hristos Dumnezeu, că pe carele L-ai născut, văzându-L astăzi înălțându-Se de pe pământ, împreună cu îngerii L-ai slăvit.

Alt canon, al Sfinţilor părinţi

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre carele nu cutează a căuta Cetele îngereşti; iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat, pe carele slăvindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Aflându-vă pe voi apărători, v-au adunat, într-armându-vă cu puterea cea tare a Duhului, Cuvântul cel împreună fără de început cu Tatăl şi împreună pe scaun şezător, Cel ce este mai înainte de veci. Pe carele acum Preasfinţilor, împreună cu Oştile cereşti pururea Îl slăviţi.

Buba cea mâncăcioasă a eresului celui cumplit a lui Arie o aţi oprit, ca nişte doctori ai sufletelor şi ai trupurilor, alcătuind pentru toţi sfinţitul Simbol al Credinţei, pe carele acum ținându-l noi pururea, slăvim pomenirea voastră lucrătorilor de cele sfinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca Cela ce eşti lumină prea curată, Hristoase, apără sufletul meu de negura patimilor; pentru rugăciunile slujitorilor Tăi, Stăpâne, care acum Te-au propovăduit, că eşti fără de început, nezidit şi făcător a toate şi Dumnezeu împreună cu Tatăl fără de început.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Morţilor înviere s-a dăruit prin naşterea ta cea nespusă şi negrăită, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână. Că Viața îmbrăcându-Se cu trup din tine, tuturor a strălucit şi mâhnirea morţii luminat o a risipit.

Catavasie: Bucură-te împărătească Maică, slava fecioarelor ! Că toată gura cea limpede bine grăitoare vorbind, nu Te poate cânta după cum se cade şi se întunecă toată mintea a cunoaşte naşterea Ta. Pentru aceasta, cu un gând pe tine te slăvim.

Sinaxar

Tot în această zi, în Duminica a şaptea după Paşti, prăznuim Soborul întâi din Niceea, al celor trei sute şi optsprezece purtători de Dumnezeu părinţi.

Stih: Sfinte şi luminate sobor, mă rog să mă cercetezi.
Şi pe gândurile mele, cu lumină să le luminezi.

Pricina adunării lor fu următoarea: Domnul nostru Iisus Hristos îmbrăcându-Se în trup, a plinit toată rânduiala cea pentru noi, precum nu se poate spune şi iarăşi S-a înălţat la scaunul Tatălui. Vrea dar Sfinţii să arate că cu adevărat Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om. Şi om desăvârşit S-a înălţat Dumnezeu, şi a şezut de-a dreapta slavei întru cele înalte.

Soborul acesta al Sfinţilor părinţi aşa l-a propovăduit pe El şi L-a mărturisit că este de o Fiinţă cu Tatăl şi într-o cinste. Pentru acest cuvânt după slăvita înălţare, s-a pus acest praznic de acum, arătând adunarea atâtor părinţi, pe Acesta Dumnezeu adevărat înălţat în trup şi mărturisindu-L om desăvârşit.

Soborul acesta a fost pe vremea marelui împărat Constantin, în anul al douăzecilea al împărăţiei lui. Căci încetând prigonirile, acesta a stăpânit întâi în Roma. După aceea zidind şi cetatea cea cu totul mărită, numită cu numele său, în anul de la facerea lumii cinci mii opt sute treizeci şi opt, a început a se gândi şi asupra învăţăturii lui Arie.

Acest Arie era din Libia şi a venit în Alexandria şi s-a hirotonit diacon de către Petru mucenicul şi arhiepiscopul Alexandriei. Iar pentru că începuse a grăi hulă asupra Fiului lui Dumnezeu, zicând că este făptură şi că ar fi fost o vreme când să nu fi fost El; că ar fi departe de dumnezeiasca vrednicie şi că cu rea înţelegere S-ar numi Înţelepciunea şi Cuvântul lui Dumnezeu; asemănându-Se lui Sabelie rău credinciosului, care credea Dumnezeirea într-o Faţă şi într-un Ipostas, care câteodată se numeşte Tată, câteodată Fiu şi altădată Duh Sfânt.

Acestea hulind Arie, marele Petru l-a oprit de preoţie, văzând pe Hristos ca un prunc pe Sfântul Jertfelnic îmbrăcat în haină ruptă, carele a şi zis, că Arie o a rupt.

Iar Ahilla, care luase după Petru Patriarhia Cetăţii Alexandriei, iarăşi a dezlegat pe Arie, pentru făgăduinţa lui şi încă l-a hirotonit şi preot şi l-a pus dascăl în Alexandria; iar după ce s-a sfârşit Ahilla, s-a pus patriarh Alexandru, care aflând pe Arie, asemenea lucruri încă şi mai rele hulind, l-a lepădat din Biserică, caterisindu-

l în Sobor. După Teodoric, el credea că Hristos ar avea fire schimbată. Şi întâi acesta a bârfit, că ar fi luat Domnul trup neînţelegător şi neînsufleţit. Acest Arie pe mulţi i-a adus la acea rea credinţă a sa şi a scris şi a tras pe mulţi la sine. Pe Evsevie al Nicomidiei, pe Paulin de la Tir, pe Evsevie al Chesariei şi pe alţii. Şi s-a încercat şi asupra lui Alexandru; dar Alexandru a trimis pretutindenea în toată lumea descriind hulele şi învăţătura sa eretică şi pe mulţi i-a ridicat spre răzbunare.

Şi aşa Biserica fiind tulburată şi mulţi voind să primească cele creştineşti, iar alţii îndărătnicindu-se pentru întrebările învăţăturii, marele Constantin a adunat părinţi de pretutindenea, din toată lumea, cu căruţe şi cu carete în Niceea şi a venit şi însuşi acolo. Şi după ce au şezut toţi părinţii, a şezut şi el, nu pe scaunul împărătesc, ci pe un scaun mai jos. Şi grăindu-se cele ce au fost asupra lui Arie, l-au dat pe acela anatemei şi pe toţi cei înţeleşi cu dânsul. Şi pe Cuvântul lui Dumnezeu au mărturisit Sfinţii părinţi, că este de o Fiinţă şi într-o cinste şi împreună fără de început cu Tatăl.

Şi au alcătuit aceştia şi sfântul Simbol al Credinţei până la articolul: Şi întru Duhul Sfânt, Domnul. care după aceea l-a plinit Soborul al doilea.

A întărit încă Soborul întâi şi praznicul Paştilor, când şi cum se cade nouă a-l face; nu odată cu iudeii, precum era obiceiul mai înainte. A aşezat şi douăzeci de Canoane pentru îndreptarea Bisericii. Şi Sfântul Simbol acesta al Credinţei mai pe urmă de toate, marele şi întocmai cu apostolii Constantin l-a întărit cu slove roşii.

Cei mai aleşi dintre toţi cei trei sute şi optsprezece părinţi au fost aceştia:

- *Silvestru, arhiereul Romei*
- *Mitrofan al Constantinopolului*
- *Alexandru de la Alexandria*
- *cu marele Atanasie, care era atunci arhidiacon şi*
- *Eustatie antiochianul şi*
- *Macarie Ierusalimneanul*
- *Osie, episcopul de la Cordova*
- *Pafnutie mărturisitorul şi*
- *izvorâtorul de mir Nicolae şi*
- *Spiridon al Trimitundei, care convingând acolo pe un filozof l-a botezat, arătându-i lui Treimea, făcând minune cu cărămida.*

Iar în vremea Soborului adormind întru Dumnezeu doi părinţi arhierei, marele Constantin a pus în coşciugurile lor, aşezământul de lege al Sfântului Sobor şi tare

au pecetluit, dar l-au aflat şi de dânşii pecetluit şi iscălit cu cuvinte dumnezeieşti negrăite. Săvârşindu-se Soborul şi încă săvârşindu-se şi Cetatea de zid, a chemat marele Constantin pe acei sfinţi bărbaţi, care şi înconjurând toată cetatea şi rugându-se pentru dânsa din destul, o a aşezat să fie cetate împărătească şi o a închinat Maicii Cuvântului lui Dumnezeu, după porunca împăratului. Şi aşa sfinţii fie-care s-au întors la casa sa.

Iar după ce a adormit întru Dumnezeu, marele Constantin, luând Constanţie fiul său, sceptrul împărăţiei, atunci Arie a venit la împăratul, făgăduind, că va lăsa toate şi se va uni cu Biserica lui Dumnezeu. Şi scriind hulele sale, le-a spânzurat la grumaz, ca şi cum s-ar supune Soborului lovind cu mâna acolo unde erau acelea, zicea: Acestora mă plec. Şi aşa împăratul a poruncit patriarhului Constantinopolului să primească pe Arie în Sobor.

Şi era atunci după Mitrofan, Alexandru, care ştiind năravul cel rău al omului aceluia, nu-l credea şi se ruga lui Dumnezeu să-i arate lui de se va uni Arie cu Biserica, după voia lui. Şi de vreme ce venise şi ceasul întru care să slujească el Liturghie, mai fierbinte s-a făcut întru rugăciune Alexandru. Iar Arie venind la Biserică, aproape de turnul târgului rupându-i-se maţele, a intrat într-o ieşitoare de ale târgului şi acolo a crăpat şi şi-a lepădat toate măruntaiele pe şezut, pătimind crăparea Iudei, pentru asemenea vindere a Cuvântului. Şi de vreme ce a rupt pe Fiul lui Dumnezeu din Fiinţa Tatălui şi el însuşi s-a rupt şi l-a aflat mort; şi aşa Biserica lui Dumnezeu s-a izbăvit de pieirea ce îi venea de la acela.

Pentru rugăciunile Sfinţilor trei sute şi optsprezece părinţi purtători de Dumnezeu, Hristoase Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.